

устие и склоноветъ на Бармука, дали е имало въ самата нея какъвъ-годъ сръднѣвѣковенъ паметникъ? Отговорътъ е положителенъ и ни най-малко не накрънява вида и размѣритъ на тая гора. До днешната черква Св. Димитъръ, която сравнително е много нова, се намира голѣмо, съ дебели и високи стѣни каменно здание, наричано по турски Таашъ-Ханá или на новъ езикъ Дебой. Историята на това здание е важна за насъ въ много отношения. Прѣди всичко, то датира, поне съгласно прѣданието, още отъ прѣди идването на турцитъ въ града, въ надвечерието на падането ни и е свързано съ сждбата на сливенскитъ боляри, съ началото на новия Сливенъ и първитъ години на турското тукъ владичество. Отъ даннитъ за старостта на това здание и неговото прѣдначение може да се заключи, че въ старото мѣсто на новия Сливенъ, прѣсѣчено отъ рѣката Асѣнювица, пѣтътъ водящъ отъ сливенско за Търново, ще е минавалъ край въпросното здание, а отъ тукъ прѣзъ Селището за Демиръ Капия. По прѣдание, това мѣсто е било обрасло съ мешови и джбови дървета, а между тѣхъ растѣли и диви, плодни растения. Че джбовото дърво е прѣобладавало тукъ, се види отъ обстоятелството, че въ тая гора сж се въдѣли свини, отъ кждѣто и старото име на днешния тѣй нарѣченъ Шадърфанъ (на откритото мѣсто Аба-Пазаръ), който прѣди заправянето на централния Сливенъ се е именувалъ Свински Кладенецъ (Домузъ Бунаръ). И по-рано се загатна, че сливенско подъ Балкана, въ което голѣма частъ отъ днешнитъ му низини, познати подъ имената Крастави-Полета или Ормани, прѣди вѣкове е било обрасло съ буйна гора. Това ще се подкрѣпи съ думитъ на очевидеца Молтке дори до 1829 г., а и отъ прѣданието, че подобно на сливенския Свински Кладенецъ, такъвъ съ сжщото име е имало и при днешнитъ керемедчийници до Балдарамския мостъ, край пѣтя отъ Сливенъ за с. Сотиря и Карнобадъ. Прѣди, туй тѣй голо днесъ мѣсто е било покрито съ дебела гора, както е билъ случаятъ и съ Черкешлийския орманъ, днесъ покритъ съ нивя и бостанлъкъ, а до прѣди 60 — 70 години е билъ свѣрталице на глигани и чакали. Руситъ въ 1829 г. съ голѣми мъжи сж си прѣкарвали топоветъ между Сливенъ и с. Артаклари, на пѣтъ за Ямболъ, поради буйния хресталакъ